

OSLOBOĐENI

E L DŽEJMS

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

E L James

FREED

Fifty Shades Freed as told by Christian Grey

Copyright © Freed E L James 2021

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Evu i Siju
Hvala, hvala, hvala na svemu što činite.
I za Ketrin.
Ostali smo bez jedne žene.*

NEDELJA, 19. JUN 2011.

Blaženi posle seksa, ležimo ispod ružičastih papirnih lampiona, poljskog cveća i svetiljki koje žmirkaju sa greda. Disanje mi se usporava te privijam Anastaziju bliže. Opuštena je na meni, s obrazom na mojim grudima i dlanom na mom galopirajućem srcu. Tama je razvejana, oterao ju je moj hvatač snova... moja verenica. Moja ljubav. Moja svetlost.

Je li moguće da neko bude ovako srećan?

Pohranjujem u sećanje ovaj trenutak: kućicu za čamce, zapljuskivanje vode, cveće, svećice. Zatvaram oči da zapamtim osećaj devojke koju držim u naručju, njenu težinu na sebi, sporo podizanje i spuštanje leđa dok diše, noge prepletene s mojim. Miris Anine kose ispunjava mi nozdrve i umiruje me. Ovo je moje srećno mesto. Doktor Flin bi se ponosio mnome. Ova lepa devojka pristala je da bude moja. Na svaki mogući način. Ponovo.

„Možemo li sutra da se venčamo?“ , šapućem joj na uvo.

„Hmm.“ Njeno predenje mi blago pulsira uz kožu.

„Je l' to znači 'da'?“

„Hmm.“

„Ne?“

„Hmm.“

Široko se osmehujem. Iscrpljena je. „Gospođice Stil, kud li je nestala tvoja rečitost?“ Osećam kako se smeška. Prasnem u smeh

od radosti. Čvršće je grlim i ljubim joj kosu. „Onda ćemo sutra u Vegas.“ Podiže glavu. Oči su joj poluzatvorene na mekoj svetlosti svećica. Izgleda pospano, ali i zadovoljeno.

„Mislim da se to ne bi dopalo mojim roditeljima.“ Spušta glavu, a ja joj prelazim vrhovima prstiju po golim leđima, uživajući u toploti njene glatke kože.

„Šta želiš, Anastazija? Vegas? Veliko venčanje s pompom? Kaži mi.“

„Neću veliko. Samo porodica i prijatelji.“

„U redu. Gde?“

Sleže ramenima. Pretpostavljam da nije razmišljala o tome.

„Možemo li ovde da se venčamo?“ , pitam.

„U kući tvojih roditelja? Hoće li im smetati?“

Smejem se. Grejs će jedva dočekati. „Moja majka bi bila na sedmom nebu.“

„Dobro, onda ćemo ovde. Sigurna sam da će se to dopasti mojim roditeljima.“

Kao i meni.

Slažemo se, za promenu. Nema rasprave.

Je li to prvi put?

Nežno je mazim po kosi razbarušenoj od naše istrošene strasti. „Dakle, dogovorili smo mesto. Ostaje samo datum.“

„Zar ne bi trebalo da pitaš majku?“

„Hmm. Može da dobije mesec dana i to je to. Previše te želim da bih čekao duže od toga.“

„Kristijane, imaš me. Tvoja sam već neko vreme. Ali neka ti bude, mesec dana.“ Nežno mi ljubi grudi, a ja sam zahvalan što tama miruje. Anino prisustvo je tera.

„Bolje bi bilo da se vratimo. Ne želim da nas Mia prekine kao onda.“

Ana prasne u smeh. „Ah, da. Malo je falilo. Moje prvo osvetničko jebanje.“ Prelazi mi vrhovima prstiju po bradi. Prevrćem se i guram je na debeo tepih na podu.

„Ne podsećaj me. Tad se nisam najbolje pokazao.“

Izvija usne u tobože stidljiv osmeh, a oči joj vrcaju od veselja. „Bilo je dobro kakva osvetnička tucanja mogu biti. I zaslužila sam svoje gaćice.“

„Jesi. Pošteno.“ Nasmejem se zbog te uspomene pa je brzo poljubim i ustanem. „Hajde, obuci gaćice i vratimo se zabavi ako se nije već završila.“

POVLAČIM RAJSFERŠLUS ANINE smaragdne haljine i prebacujem joj svoj sako preko ramena. „Spreмна?“ Prepliće prste s mojim dok prilazimo vrhu stepenica u kućici za čamce. Anastazija zastaje i okreće se prema našem cvetnom utočištu kao da *ona* hoće da zapamti okruženje. „Šta ćemo sa svim ovim lampicama i cvećem?“

„U redu je. Cvećari će se sutra vratiti da poskidaju sve. Obavili su odličan posao. Odneće cveće u lokalni dom za stara lica.“

Steže mi šaku. „Ti si dobar čovek, Kristijane Greje.“

Nadam se da sam dovoljno dobar za tebe.

MOJA PORODICA ZLOUPOTREBLJAVA mašinu za karaoke u dnevnoj sobi. Kejt i Mia đuskaju dok pevaju *We Are Family*, a moji roditelji su im publika. Mislim da su svi pripiti. Eliot pogrbljeno sedi na kauču, pijucka pivo i pevuši reči pesme.

Kejt ugleda Anu i maše joj da priđe mikrofону. „Zaboga!“, cikne Mia, nadglasavši pesmu. „Vidi taj kamen!“ Grabi Anu za ruku i zvizne. „Kristijane Greje, svaka ti čast.“

Ana joj se stidljivo osmehuje. Kejt i moja majka prilaze da vide prsten, ispuštajući zadivljene zvuke kao što je i red. Rastem kao kvasac.

Da. Sviđa joj se. Sviđa im se.

Dobro si izabrao, Greje.

„Kristijane, možemo li da porazgovaramo?“ Karik ustaje. Izraz mu je natmuren.

Sad?

Nepokolebljivo me gleda dok mi daje znak da izađem iz sobe. „Ovaaaj, naravno.“ Dobacujem pogled Grejs, ali ona namerno izbegava da mi uzvrati.

Je li mu ispričala za Elenu?

Jebote. Nadam se da nije.

Pratim oca do njegove radne sobe. Daje mi znak da uđem pa zatvara vrata za sobom.

„Tvoja majka mi je rekla“, počinje bez ikakvog uvoda.

Pogledam na sat – 12.28. Prekasno je za ovaj razgovor... u svakom smislu. „Tata, umoran sam...“

„Ne, nećeš izbeći ovaj razgovor.“ Glas mu je strog. Toliko škilji da mu oči podsećaju na čiode dok me posmatra preko naočara. Ljut je. Mnogo je ljut.

„Tata...“

„Tišina, sine. Moraš da slušaš.“ Seda na ivicu radnog stola, skida naočare pa počinje da ih briše krpicom koju je izvadio iz džepa. Stojim ispred njega, kao toliko puta ranije. Osećam se kao da imam četrnaest godina i da su me upravo izbacili iz škole – ponovo. Pomiren sa sudbinom, duboko udišem pa, izdahnuvši što glasnije mogu, podbočujem se i čekam napad.

„Bio bi eufemizam ako bih rekao da sam razočaran. Ono što je Elena uradila je kriminal...“

„Tata...“

„Ne, Kristijane. Ne možeš sad da pričaš.“ Strelja me pogledom. „Zaslužuje da je strpaju u zatvor.“

Tata!

Zastaje i vraća naočare na nos. „Ali mislim da su me tvoje laži najviše razočarale. Kad god si izašao iz ove kuće, lažući da ideš da učiš kod drugara – drugara koje nikad nismo upoznali – jebao si tu ženu.“

Isuse!

„Kako da verujem u bilo šta što si nam ikad rekao?“ nastavlja on.

O, *jebem ti.* Ovo je zaista preterana reakcija. „Mogu li sad da kažem nešto?“

„Ne možeš. Naravno, krivim sebe. Mislio sam da sam ti pružio nešto što iole podseća na moralni kompas. A sad se pitam jesam li te naučio bilo čemu.“

„Je li to bilo retoričko pitanje?“

Ne obraća pažnju na mene. „Ona je bila udata žena, što nisi poštovao. A uskoro ćeš se i ti oženiti...“

„Ovo nema nikakve veze s Anastazijom!“

„Da se nisi usudio da vičeš na mene“, kaže tiho, ali toliko preteći da odmah začutim. Mislim da ga nikad nisam video tako ljutog. To je dovoljno da se sasvim uozbiljim. „I te kako ima veze s njom. Spremaš se da se ozbiljno obavežeš prema jednoj mladoj ženi.“ Glas mu smekšava. „To nas je sve iznenadilo. I drago mi je zbog tebe. Ali govorimo o svetosti braka. Ako to ne poštuješ, onda ne bi ni trebalo da stupiš u brak.“

„Tata...“

„A ako si toliko neozbiljan u vezi sa svetim zavetima koje ćeš uskoro izgovoriti, onda moraš ozbiljno da razmisliš o predbraćnom ugovoru.“

Molim? Podižem ruke da ga zaustavim. Preterao je. Odrastao sam čovek, pobogu. „Ne uvlači Anu u ovo. Ona nije neka odvratna sponzoruša.“

„Nije reč o njoj.“ Karik se ispravlja i korakne prema meni. „Radi se o tebi. O tome možeš li da prihvatiš takvu odgovornost. Jesi li časno ljudsko biće kome se može verovati. Jesi li podoban za muža!“

„Jebote, tata, imao sam petnaest godina!“ uzvikujem. Unosimo se jedan drugom u lice i streljamo pogledima.

Zašto tako burno reaguje? Znam da sam mu priređivao samo razočaranja, ali nikad to nije tako otvoreno rekao.

Karik zatvara oči i štipa hrbat nosa. Shvatam da i ja to radim kad sam uzrujan. Pokupio sam tu naviku od njega, ali u mom slučaju iver je pao veoma daleko od klade.

„U pravu si. Bio si osetljivo dete. Međutim, čak ni sad ne uviđaš da to što je uradila nije u redu jer i dalje održavaš veze s njom, ne samo kao s porodičnom prijateljicom već i poslovnom

partnerkom. Oboje ste nas lagali toliko godina. I to najviše boli.“ Spušta glas. „Ona se družila s tvojom majkom. Mislili smo da joj je dobra prijateljica, a ona je sušta suprotnost tome. *Prekinućes* sve finansijske veze s njom.“

Odjebi, Kariče.

Želim da mu kažem kako je Elena imala dobar uticaj na mene – ne bih nastavio da se družim s njom da ne mislim tako. Ali znam da bi to bilo kao da pričam zidu. Nije hteo da me sluša kad kao četrnaestogodišnjak nisam mogao da se uklopim u školi, a izgleda da me ni sad neće saslušati.

„Jesi li konačno završio?“ , sikićem ogorčeno kroz stisnute zube. „Razmisli o onome što sam rekao.“

Okrećem se. Čuo sam dovoljno.

„Razmisli o predbračnom ugovoru. To bi ti uštedelo mnogo patnje u budućnosti.“

Ne obazirući se na njega, marširam iz radne sobe i lupam vrata za sobom.

Neka se nosi!

Grejs stoji u hodniku.

„Zašto si mu rekla?“ , sikićem na nju. Međutim, Karik izlazi za mnom, tako da mi majka ne odgovara. Dobacuje mu leden pogled.

Idem po Anu. Vreme je da se vratimo kući.

Besan kao ris, pratim zvuk zavijanja do dnevne sobe. Zatičem Eliota i Anu kako pevaju *Ain't No Mountain High Enough*. Prasnuo bih u smeh da nisam toliko ljut. Eliotovo brundanje bez sluha koje nadjačava Anin lep glas zaista se ne može nazvati pevanjem. Srećom, pesma samo što se nije završila, pa sam pošteđen najgoreg dela.

„Mislim da se Marvin Gej i Tami Terel prevrću u grobu“, primetim zajedljivo kad završe.

„A verovao sam da je bilo baš dobro izvođenje.“ Eliot se teatralno poklanja Miji i Kejt, koje se smeju i preterano oduševljeno tapšu. Svi su definitivno pijani. Ana se kikoće. Zajapurena je i divno izgleda.

„Idemo kući“, kažem joj.

Ana se snuži. „Rekla sam tvojoj majci da ćemo prespavati.“

„Stvarno? Sad?“

„Da. Donela nam je preobuke. Radovala sam se što ću spavati u tvojoj sobi.“

„Mili, zaista sam se nadala da ćeš ostati“, čujem majčin preklinjući glas s vrata. Karik je iza nje. „I Kejt i Eliot će prespavati ovde. Volim kad su svi moji pilići pod istim krovom.“ Pruža ruku i steže mi šaku. „A ove nedelje smo mislili da smo te izgubili.“

Psujući sebi u bradu, uspevam da ostanem miran. Moji brat i sestra ne primećuju dramu koja se odvija pred njima. To sam i mogao da očekujem od Eliota, ali ne i od Mije.

„Ostani, sine. Molim te.“ Otac me je prikovao pogledom, ali izgleda srdačno. Kao da mi nije upravo rekao koliko sam ga razočarao.

Ponovo.

Ne obraćam pažnju na njega, već odgovaram majci. „U redu.“ Ali to činim samo zbog Aninog molećivog pogleda i zato što znam da ću pokvariti divan dan ako odem neraspoložen.

Ana obavija ruke oko mene. „Hvala“, šapuće. Osmehujem joj se i tamni oblak iznad mene se razilazi.

„Hajde, tata.“ Mia mu gura mikrofon u ruke i vuče ga ispred ekrana. „Poslednja pesma!“

„Krevet.“ To nije naređenje. Dosta mi je moje porodice večeras. Ana klima glavom i prepliće prste s mojim. „Laku noć svima. Hvala na zabavi, majko.“

Grejs me grli. „Znaš da te volimo i želimo ti samo najbolje. Mnogo mi je drago zbog tebe. I mnogo sam srećna što si ovde.“

„Da, mama. Hvala.“ Brzo je cmoknem u obraz. „Umorni smo i idemo na spavanje. Laku noć.“

„Laku noć, Ana. Hvala“, kaže i brzo je zagrlji. Vučem Anu jer Mia pušta pesmu *Wild Thing*, a Karik se sprema da zapeva.

Ne želim to da gledam.

UKLJUČUJEM SVETLO, ZATVARAM vrata svoje sobe i privlačim Anu u zagrljaj, tražeći njenu toplotu. Moram da iz glave izbacim Karikov prekor koji me je povredio.

„Hej, jesi li dobro?“, pita me. „Izgledaš natmureno.“

„Samo sam ljut na tatu. Ali to nije ništa novo. I dalje se ponaša prema meni kao da sam pubertetlija.“

Ana me čvršće grli. „Tvoj otac te voli.“

„Pa, večeras se mnogo razočarao u mene. Ponovo. Ali ne želim da sad pričam o tome.“ Ljubim je u teme, a ona podiže glavu da me pogleda. Oči joj sijaju od saosećanja i razumevanja. Znam da nijedno od nas ne želi da pokrene razgovor o Eleni...
Gospođi Robinson.

Sećam se kako je na početku večeri Grejs osvetnički izbacila Elenu iz kuće. Pitam se šta li bi moja majka rekla da me je uhvatila s devojkom u sobi kad sam bio klinac. Odjednom prštim od istog tinejdžerskog oduševljenja koje me je obuzelo kad smo se Ana i ja prošle nedelje ušunjali ovamo za vreme prijema.

„Doveo sam devojku u sobu.“ Široko se smeškam.

„Šta ćeš da joj radiš?“ Ana mi se zavodnički osmehuje.

„Hmm, sve ono što sam želeo da radim devojkama kad sam bio tinejdžer.“ Ali nisam mogao. Nisam podnosio da me dodiruju. „Ukoliko nisi umorna.“ Prstom joj prelazim po mekanom obrazu.

„Kristijane, izmoždena sam. Ali i uzbuđena.“

O, *malena*. Brzo je poljubim, sažalivši se na nju. „Možda bi trebalo samo da spavamo. Dan je bio naporan. Dođi, smestiću te u krevet. Okreni se.“

Poslušno se okreće, a ja pružam ruku prema rajsferslusu na njenoj haljini.

DOK MOJA VERENICA spava pored mene, šaljem Tejloru poruku da nam ujutru donese preobuku iz Eskale. Smeštam se pored Ane i gledam joj profil, zadivljen što je već zaspala... i što je pristala da bude moja.

Hoću li ikad biti dovoljno dobar za nju?

Jesam li podoban za muža?

Izgleda da moj otac sumnja u to.

Uzdišem i ležem na leđa, zureći u tavanicu.

Dokazaću mu da greši.

Uvek je bio strog prema meni. Stroži nego prema Eliotu i Miji. *Seronja*. Zna da sam mućak. Premotavam njegovu pridiku u glavi sve dok me san ne savlada.

Ruke gore, Kristijane. Tatin izraz je strog. Uči me da skačem u bazen. *Tako je. Sad prebaci nožne prste preko ivice bazena. Dobro je. Izvij leđa. Tako je. Sad se odbaci.* Padam. I padam. I padam. Pljus. U hladnu, bistru vodu. U plavetnilo. U mir. U tišinu. Ali mišići za plivanje guraju me natrag na površinu. Tražim tatu pogledom. *Vidi, tata, vidi.* Ali Eliot skače na njega. I obojica se ruše na tlo. Tata golica Eliota. Eliot se smeje. I smeje. I smeje. Tata ga poljubi u stomak. Tata to ne radi meni. Ne sviđa mi se. U vodi sam. Želeo bih da budem tamo gore. S njima. S tatom. I stojim među drvećem. Gledam tatu i Miju. Ona čiči od sreće dok je golica. Tata se smeje. Ona se izmigolji i skoči na njega. On je vrti, a ja stojim sam među drvećem. Gledam. Žudim. Vazduh lepo miriše. Na jabuke.

„Dobro jutro, gospodine Greje“, šapnula je Ana kad sam otvorio oči. Jutarnje sunce sija kroz prozor. Obavijen sam oko nje kao puzavica. Žaoka sete za domom i patnje – nesumnjivo izazvana nečim što sam sanjao – otupljuje pri pogledu na nju. Očaran sam i uzbuđen; telo mi se podiže da je pozdravi.

„Dobro jutro, gospođice Stil.“ Neverovatno je lepa iako nosi Mijinu majicu na kojoj piše *Ja ♥ Pariz*. Blistavih očiju i raščupane kose što blista na jutarnjoj svetlosti, dlanovima mi obuhvata lice. Palcem mi golica jednodnevnu bradicu.

„Gledala sam te dok si spavao.“

„Jesi li?“

„Gledala sam i svoj prelepi verenički prsten.“ Pruža ruku i mrda prstima. Dijamant odbija svetlost i pravi sićušne duge po mojim starim filmskim i kimboks posterima na zidovima.

„Ooh!“, guče Ana. „To je znak.“

Dobar znak, Greje. Nadam se.

„Nikad ga neću skinuti.“

„Dobro je!“ Pomeram se da je preklopim. „Koliko si me dugo gledala?“ Prelazim nosom niz njen i naslanjam usne na njene.

„O, ne.“ Ana mi gura ramena i obuzima me razočaranje. Ali prevrće me na leđa i zajaše mi kukove. Ispravlja se, jednim brzim pokretom svlači majicu i baca je na pod. „Mislila sam da te probudim.“

„Stvarno?“ Moja kita i ja se radujemo.

Pre nego što sam stigao da se priprelim za njen dodir, ona se nagnije i nežno mi ljubi grudi. Kosa joj se obrušava preko nas, stvorivši kestenjasto utočište. Svetloplave oči me gledaju.

„Počevši odavde.“ Ponovo me ljubi.

Oštro uzdišem.

„A onda bih se spustila ovde.“ Vrludavo mi prelazi jezikom niz grudni koš.

To.

Tama miruje, umirena boginjom na meni ili mojim pomahnitalim libidom. Ne znam šta ju je smirilo.

„Veoma si ukusan, gospodine Greje“, šapuće mi uz kožu.

„Drago mi je zbog toga.“ Glas mi je promukao.

Liže me i gricka, grudima me očlašvši po stomaku.

Ah!

Jednom, dvaput, triput.

„Ana!“ Ubrzano dišem. Hvatam je za kolena i stežem. Ali ona mi se meškolji nad preponama pa je puštam. Podiže se, tera me da čekam i žudim. Mislim da će me uzeti. Sprema je.

Spreman sam.

Jebote, ne da sam spreman.

Međutim, ona mi se spušta niz telo, ljubi me po stomaku, gurka mi jezik u pupak pa prolazi kroz stidne malje. Gricne me još jednom – a taj dodir mi putuje sve do kite.

„Ah!“

„Tu si ti“, šapuće, pohlepno gledajući moju nestrpljivu kitu. Podiže pogled prema meni, koketno se smeškajući. A zatim ga polako, gledajući me u oči, uzima u usta.

Bože dragi.

Pomera glavu gore-dole, zuba zaklonjenih iza usana. Svaki put me uvlači dublje u usta. Prsti mi pronalaze njenu kosu i sklanjaju je kako bih uživao u nesmetanom pogledu na svoju buduću ženu s usnama oko moje kite. Stežem guzove, isturam kukove, želeći dublje. Ona to prihvata, stežući usne oko mene.

Čvršće.

Još čvršće.

Ah, Ana, ti si jebena boginja.

Ubrzava. Zatvaram oči i stežem pesnicu oko njene kose.

Tako dobro to radi.

„To“, promrsim kroz stisnute zube. Gubim se u podizanju i spuštanju njenih neverovatnih usta. Svršiću.

Odjednom prestaje.

Dođavola. Ne! Otvaram oči i vidim kako se pomera iznad mene. Polako, veoma polako se spušta na moju kitu koja samo što ne pukne. Dahćem, uživajući u svakom dragocenom centimetru. Kosa joj pada na gole grudi. Podižem ruke i milujem ih. Prelazim palčevima po bradavicama koje se krute – iznova i iznova.

Ana otegnuto ječi, isturajući sise prema mojim dlanovima.

O, malena.

Zatim se naginje, ljubi me, gura mi jezik u usta. Osećam svoj slan ukus u njenim slatkim ustima.

Ana.

Pomeram šake do njenih kukova, podižem je pa spuštam, istovremeno se isturivši.

Ona krikne, grabeći mi članke.

Ponavljam taj pokret.

Pa još jednom.

„Kristijane“, ječi prema tavanici, tiho preklinje dok odgovara na moj ritam. Usklađeno se pomeramo. Istovremeno. Kao jedno. Sve dok Ana ne eksplodira nada mnom, vodeći me sa sobom, podstičući moje oslobađanje.

ZARANJAM LICE U njenu kosu i dobujem joj prstima niz leđa.

Oduzima mi dah.

Ovo je i dalje novina. Ana koja drži uzde u rukama. Ana koja prva počinje. To mi se dopada.

„E, sviđa mi se ovakva nedeljna služba“, šapućem.

„Kristijane!“ Munjevito okreće glavu prema meni, zaokrugljenih očiju od neodobravanja.

Naglas se smejem.

Hoće li mi ovo ikad dosaditi? Da prenerazim gospođicu Stil?

Čvršće je stežem i prevrćem nas kako bi se našla ispod mene.

„Dobro jutro, gospođice Stil. Uvek je lepo probuditi se pored tebe.“

Miluje me po obrazu. „I pored tebe, gospodine Greje“, odgovara nežno. „Moramo li da ustanemo? Sviđa mi se u tvojoj sobi.“

„Ne moramo.“ Gledam svoj sat na noćnom stočiću. 9.15. „Moji roditelji su na službi.“ Ležem pored nje.

„Nisam znala da idu u crkvu.“

Mrštim se. „Idu. Katolici su.“

„A ti?“

„Nisam, Anastazija.“

Bog i ja smo odavno pošli svako na svoju stranu.

„A ti?“, pitam, setivši se da Velč nije otkrio ništa o njenoj veroispovesti kad se raspitivao o njoj.

Ana odmahuje glavom. „Ne. Ni majka ni otac mi nisu vernici. Ali volela bih da danas odem u crkvu. Moram da zahvalim... nekome što si preživio nesreću s helikopterom.“

Uzdihem i zamišljam munju koja me pretvara u pepeo zato što sam zakoračio na posvećeno crkveno tlo. Ali otići ću zbog nje.

„Dobro, videću šta mogu da uradim.“ Brzo je ljubim. „Hajde da se zajedno istuširamo.“

ISPRED VRATA JE mala kožna torba – Tejlor je doneo čistu odeću. Podižem je i zatvaram vrata. Ana se uvila u peškir i kapi

vode joj blistaju na ramenima. Gleda moju plutanu tablu i pogled joj se zadržava na fotografiji narkomanke kurve. Okreće glavu prema meni, upitnog izraza... ali ne želim da odgovorim na to pitanje. „Još je čuvaš“, primećuje.

Da, još imam fotografiju. Pa šta?

To pitanje lebdi u vazduhu među nama. Anine oči su sjajne na jutarnjoj svetlosti, upijaju me, mole me da kažem nešto. Ali ne mogu. Ne želim da se vraćam na to. Načas se setim kako sam se osećao – kao da me je neko udario pesnicom u stomak – kad mi je Karik dao tu fotografiju pre mnogo godina.

Dođavola. Ne razmišljaj o tome, Greje.

„Tejlor nam je doneo preobuku“, kažem tiho i stavljam torbu na krevet. Zavlada dugačka tišina.

„Dobro“, odgovara Ana konačno, prilazi krevetu i otkopčava torbu.

NAJEO SAM SE. Roditelji su se vratili iz crkve i majka je spremila njen čuveni rani ručak koji je izvrstan iako može izazvati srčku: slanina, kobasice, prženi rendani krompir, jaja i zemičke. Grejs je ćutljiva te mislim da je mamurna.

Izbegavao sam oca celo jutro.

Nisam mu oprostio ono što mi je sinoć rekao.

Ana, Eliot i Kejt se žustro raspravljaju – ni manje ni više nego zbog slanine – i svađaju ko bi trebalo da pojede poslednju kobasicu. Razgaljeno slušam na jedno uvo dok čitam članak o propadanju lokalnih banaka u nedeljnom izdanju *Sijetl tajmsa*.

Mia cikne i vraća se za sto, držeći laptop. „Pogledajte ovo. Izašao je tračerski članak o tvojoj veridbi na sajtu *Sijetl njuza*, Kristijane.“

„Već?“, iznenadi se mama.

Nemaju li te seronje pametnija posla?

Mia čita naglas. „Do *Njuza* je stigla vest da je najpoželjniji neženja u Sijetlu, *onaj* Kristijan Grej, konačno poklekao i uskoro će se čuti svadbena zvona.“ Pogledam Anu. Prebledela je i prelazi pogledom s Mije na mene.

„Ali ko je velika srećnica?“, nastavlja Mia. „Njuz je na tragu. Kladimo se da čita zamršen predbračni ugovor.“ Mia se zakikoće.

Streljam je pogledom. *Jebeno umukni, Mia.*

Ona prestaje da čita i stiska usne. Ne obraćam pažnju na nju niti na zabrinute poglede koje ostali razmenjuju, već se posvećujem Ani, koja je još više prebledela.

„Ne“, oblikujem reč usnama ne bih li je umirio.

„Kristijane“, javlja se tata.

„Neću ponovo da razgovaram o tome“, zarezim na njega. On zausti da kaže nešto. „Neće biti predbračnog ugovora!“, brecnem se toliko odlučno da Karik začuti.

Začepi, Kariče!

Podižem novine. Hvatam sebe kako iznova čitam istu rečenicu, ključajući iznutra.

„Kristijane“, promrmlja Ana. „Potpisaću sve što ti i gospodin Grej hoćete.“

Podižem glavu. Ona me preklinjući gleda, a oči joj sijaju od neprolivenih suza.

Ana. Prestani.

„Ne!“, brebam se, moleći je da promeni temu.

„To je radi tvoje sigurnosti.“

„Kristijane, Ana... mislim da bi trebalo nasamo da razgovarate o tome“, prekoreva nas Grejs pa se mršti na Karika i Miju.

„Ana, nije reč o tebi“, kaže Karik. „I, molim te, zovi me Karik.“

Ne pokušavaj sad da budeš dobrica prema njoj. Ključam u sebi. Odjednom se svi pokreću. Kejt i Mia ustaju da rasklone sto, a Eliot brzo viljuškom nabada preostalu kobasicu.

„Svakako više volim kobasicu“, više s usiljenom vedrinom.

Ana bulji u šake. Skrhana je.

Pobogu. Tata, vidi šta si uradio.

Pružam ruku i obuhvatam joj obe šake. Šapućem tiho kako bi me samo ona čula. „Prestani. Ne obraćaj pažnju na mog oca. Mnogo je ljut zbog Elene. Sve to bilo je namenjeno meni. Voleo bih da je moja mama ćutala.“

„On je u pravu, Kristijane. Ti si veoma bogat, a ja ne unosim ništa u brak osim studentskog duga.“

Malena, želim te bez obzira na sve. Znaš to!

„Anastazija, ako me ostaviš, možeš sve da uzmeš. Već si me jednom ostavila. Znam kakav je osećaj.“

„To je bilo drugo“, mrlja pa se ponovo namršti. „Ali... ti bi mogao mene da ostaviš.“

Sad priča gluposti.

„Kristijane, znaš da bih mogla da uradim nešto izuzetno glupo i ti...“, začuti.

Ana, to je nemoguće. „Prestani. Prestani odmah. Ova tema je zaključena. Nećemo više da razgovaramo o tome. Nema predbračnog ugovora. Ni sad – niti bilo kad.“

Naprežem mozak, pokušavajući da nađem bezbedniju temu. Odjednom mi sine. Okrećem se prema Grejs, koja krši ruke dok me zabrinuto posmatra. „Mama, možemo li ovde da se venčamo?“, pitam je.

Izraz joj se od prestravljenog menja u radostan i zahvalan. „Mili, to bi bilo divno.“ Zatim dodaje kao da se setila nečega: „Ne želite crkveno venčanje?“

Pogledam je ispod oka i ona odmah popušta.

„Mnogo bismo voleli da budemo domaćini na tvom venčanju, zar ne, Kari?“

„Da. Da, naravno.“ Otac se srdačno smeška Ani i meni, ali ne mogu da ga gledam.

„Imate li neki datum na umu?“, pita Grejs.

„Za četiri nedelje.“

„Kristijane, to nije dovoljno vremena!“

„Sasvim je dovoljno.“

„Potrebno mi je bar osam!“

„Mama, molim te.“

„Šest?“, pita molećivo.

„To bi bilo sjajno. Hvala vam, gospođo Grej“, umeša se Ana. Dobacuje mi upozoravajući pogled, čikajući me da se usprotivim.

„Onda neka bude šest“, složim se. „Hvala, mama.“

ANA JE ČUTLJIVA dok se vozimo natrag u Sijetl. Verovatno razmišlja o tome kako sam se jutros brecnuo na Karika. I dalje sam uzrujan zbog sinoćne rasprave – njegovo neodobravanje je kao sipanje soli na otvorenu ranu. Duboko u sebi brinem da je u pravu; možda nisam prikladan za muža.

Dodavola, dokazaću mu da je pogrešio.

Nisam pubertetlija kakvim me smatra.

Pokunjeno zurim u put pred sobom. Moja devojka je pored mene, ugovorili smo datum venčanja i trebalo bi da sam van sebe od sreće, ali nerviram se zbog očeve ljutite pridike o Eleni i predbračnom ugovoru. S vedrije strane, mislim da zna da je uprskao. Dok smo se rastajali, pokušao je da se iskupi, ali njegov nevešti pokušaj da izglati stvar i dalje me peče.

Kristijane, uvek sam činio sve što je u mojoj moći da te zaštitim. I omanuo sam. Trebalo je da budem uz tebe.

Ali nisam hteo da ga saslušam. Trebalo je to da kaže sinoć. Ali nije to uradio.

Odmahujem glavom. Ne želim da razmišljam o tome.

„Hej, imam ideju.“ Pružam ruku da stisnem Ani koleno.

Možda će me sreća sad poslužiti – vidim slobodno mesto na parkiralištu ispred Katedrale Svetog Džejmsa. Ana kroz drveće viri u veličanstvenu građevinu koja zauzima ceo blok Devete avenije pa se okreće prema meni. Pogled joj je ispitivački.

„Crkva“, objašnjavam.

„Ovo je preveliko za crkvu, Kristijane.“

„Istina.“

Osmehuje se. „Savršeno je.“

Držeći se za ruke, ulazimo u predvorje pa produžavamo u naos. Iz navike pružam ruku prema fontani sa svetom vodicom, ali zaustavljam se u poslednjem trenutku. Ako će me munja spržiti, to će se desiti sad. Ana je zinula od iznenađenja, ali skrećem pogled da se divim veličanstvenoj tavanici dok čekam božju kaznu.

Ne. Danas neće biti munja.

„Stare navike“, objašnjavam pomalo postišeno iako sam odahnuo zato što nisam pretvoren u gomilu pepela. Ana se osvrće po raskošnom okruženju: visoki ukrašeni svodovi, mermerni stubovi boje rđe, oslikani vitražni prozori. Sunčeva svetlost ujednačeno kulja kroz okrugli prozor u kupoli transepta kao da se Bog smeška nad crkvom. Šaputanja ispunjavaju naos i obavijaju nas spokojem, narušenim povremenim odjekom kašlja nekog posetioca. Mirno sklonište od vreve Sijetla. Zaboravio sam koliko je tiho i lepo ovde jer godinama nisam dolazio. Oduvek sam voleo pompu katoličkih obreda. Ritual. Odgovore vernika. Miris upaljenog tamjana. Grejs se pobrinula da njeno troje dece nauči sve što je potrebno o katoličanstvu, a svojevremeno sam činio sve da udovoljim svojoj novoj majci.

Međutim, onda je počeo pubertet i sve je otišlo dođavola. Promenio sam stav prema Bogu, a to je uticalo na moj odnos s porodicom, pogotovo s ocem. Imamo nesuglasice otkako sam napunio trinaest godina. Potiskujem tu uspomenu. Bolna je.

Dok stojim u tihom veličanstvenom naosu, preplavljuje me poznat spokoj. „Dođi, hoću da ti pokažem nešto.“ Anine potpetice lupkaju po kamenu dok idemo bočnim prolazom između redova prema kapelici. Zlatni zidovi i taman pod su savršena podloga za izuzetan Gospin kip okružen treperavim svećama.

Ana tiho cikne kad je ugleda.

Ovo je nesumnjivo najlepši hram koji sam ikad video. Bogorodica, čedno oborenog pogleda, drži dete visoko. Zlatno-plava haljina joj svetluca pri svetlosti upaljenih sveća.

Neverovatno je.

„Majka me je ponekad dovodila ovamo na misu. Ovo mi je bilo omiljeno mesto. Hram Blažene Bogorodice“, šapućem.

Ana stoji i upija sve: kip, zidove, tamnu tavanicu pokrivenu zlatnim zvezdama. „Je li ovo nadahnulo tvoju zbirku Bogorodica?“, pita zadivljeno.

„Jeste.“

„Majčinstvo“, promrmlja i podigne pogled prema meni.

Sležem ramenima. „Video sam kako izgledaju i dobro i loše majčinstvo.“

„Tvoja biološka majka?“, pita.

Klimam glavom. Oči su joj neverovatno krupne, otkrivaju duboko osećanje koje ne želim da prepoznam.

Skrećem pogled. Previše je bolno.

Ubacujem novčanicu od pedeset dolara u kutiju za priloge pa pružam Ani sveću. Ona mi načas zahvalno stisne šaku pa pali fitilj na svećama koje već gore u gvozdenom zidnom držaču. Zatim stavlja sveću u držač, gde jarko svetli među drugaricama. „Hvala“, zahvali Ana Bogorodici pa mi obavije ruku oko pasa i nasloni glavu na rame. Zajedno stojimo i ćutke razmišljamo u najlepšem hramu u srcu grada.

Mir, lepota i Anino društvo popravljaju mi raspoloženje. Neka poslepodnevni rad ide dođavola. Nedelja je. Hoću malo da se zabavljam sa svojom devojkom. „Hoćemo li na utakmicu?“, pitam.

„Utakmicu?“

„*Filadelfijci* igraju protiv *Marinaca* na Safeko fildu. *Grej enterprajzis holdings* ima ložu tamo.“

„Naravno, zvuči zabavno. Hajdemo.“ Ana se osmehuje od uva do uva.

Držeći se za ruke, vraćamo se prema audiju R8.

PONEDELJAK, 20. JUN 2011.

Jutro je bilo izuzetno naporno, a ja sam spreman da nekome ot-kinem glavu. Horde novinara, uključujući i dve televizijske ekipe, ulogorile su se ispred Eskale i *Sijetl independent pablišinga*.

Nemaju li pametnija posla?

Lako smo ih izbegli kod kuće jer smo ušli kroz podzemnu garažu, kuda smo i izašli. SIP je druga priča. Prenerazio sam se i sablaznio što su ti lešinari tako lako ušli u trag Ani.

Kako?

Izbegli smo ih tako što smo obišli zgradu i zaustavili se ispred vrata za utovar u zadnjem delu. Međutim, Ana je sad zarobljena u kancelariji, a ja ne znam šta da mislim o tome. Bar je na sigurnom tamo, ali siguran sam da neće dugo podnositi zatvorenost.

Srce mi tone. Naravno da gradske medije zanima ko mi je verenica. To je deo *bonusa* koji ide uz Kristijana Greja. Samo se nadam da je sva ta pažnja neće oterati.

Sojer se zaustavlja ispred *Kuće Grej*, gde još dvoje novinara vrebaju. Međutim, s Tejlorom pored sebe, žustro prolazim pored njih i ne obraćam pažnju na pitanja koja mi dovikuju.

Kakav jebeni početak jutra!

I dalje se nerviram dok čekam lift. Spisak obaveza duži mi je od kite i moram da se postaram za nuspojave ovog vikenda: propuštene pozive od tate, mame i Elene Linkon.

Ne znam zašto me ona zove, kog mog. Završili smo. To sam joj jasno stavio do znanja u subotu uveče.

Radije bih bio kod kuće sa svojom devojkom.

Dok se vozim liftom, pregledam telefon. Ana mi je poslala mejl.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Verenica ti se lepo zabavlja

Datum: 20. jun 2011, 9.25

Primalac: Kristijan Grej

Moj najdraži budući mužu,

Mislim da bi bilo neobzirno kad ti ne bih zahvalila na

a) tome što si preživeo prinudno sletanje helikopterom

b) što si me divno zaprosio s cvećem i srcima

c) čudesnom vikendu

d) povratku u Crvenu sobu

e) veoma lepom kamenu, koji su svi приметили!

f) jutrošnjem buđenju (pogotovo ovom! ;))

A., cmok

Anastazija Stil

Vršilac dužnosti direktora, beletristika, SIP

P. S. Imaš li neku strategiju za medije?

Šalje: Kristijan Grej

Predmet: Čovek se lepo zabavlja

Datum: 20. jun 2011, 9.36

Primalac: Anastazija Stil

Moja draga Ana,

Zaista nema na čemu.

Hvala ti na prelepom vikendu.

Volim te.

Javiću ti se u vezi sa strategijom za je**** medije.

Kristijan Grej

Generalni direktor, *Grej enterprajzis holdings*

P. S. Mislim da su buđenja potcenjena.

P. P. S. JE**** BLEKBERI!!!!!!

Koliko puta moram da ti kažem, ženo!

Razgaljen i umiren našom prepiskom, odlučno izlazim iz lifta. Andrea je za radnim stolom u prednjoj kancelariji. „Dobro jutro, gospodine Greje“, pozdravlja me. „Ja... ovaaj... drago mi je što ste i dalje s nama.“

„Hvala, Andrea. To mi znači. I hvala na pomoći u petak uveče, to je bilo neprocenjivo.“

Andrea crveni. Čini mi se da se postidela zbog moje zahvalnosti. „Gde je Sara?“ pitam.

„Izašla je da obavi nešto. Kafu?“

„Da, hvala. Crnu. Jaku. Imam mnogo posla.“

Odmah ustaje.

„Ako me zovu otac, majka ili gospoda Linkon, neka ostave poruku. Prebaci Semu sva novinarska pitanja. Ali preuzeću vezu ako zovu iz Federalne avijatičarske administracije ili *Eurokoptera*. I ako se Velč javi.“

„U redu, gospodine.“

„I, naravno, ako Anastazija Stil zove.“

Andrea se osmehne, što retko radi. „Čestitam, gospodine Greje.“

„Znaš?“

„Svi znaju, gospodine.“

Prasnem u smeh. „Hvala, Andrea.“

„Doneću vam kafu.“

„Odlično, hvala.“

Stižem do radnog stola i uključujem ajmek. Ana mi je poslala još jedan mejl.

Šalje: Anastazija Stil

Predmet: Jezička ograničenja

Datum: 20. jun 2011, 9.38

Primalac: Kristijan Grej

** *** ** *!

*** ** *

**** ** , **

A., cmok

Naglas se nasmejem iako nemam blage veze šta je napisala. Andrea mi donosi kafu pa seda kako bismo pretresli dnevni raspored pre prvog telefonskog razgovora.

ČINI MI SE da sam telefonirao dobra tri sata. Konačno spuštam slušalicu, ustajem, protežem se i vidim da je 13.15. Danas će dopremiti Čarlija Tanga te bi trebalo da večeras bude na *Boing fildu*. Federalna avijatičarska administracija prosledila je istragu o prinudnom sletanju Odboru za bezbednost nacionalnog saobraćaja. Inženjer *Eurokoptera* koji je prvi došao na mesto nesreće rekao je da sam imao izuzetnu sreću što sam uspeo da ugasim vatru. To će pomoći da oni i Odbor za bezbednost nacionalnog saobraćaja brže završe istragu. Nadam se preliminarnom izveštaju već sutra.

Velč me je obavestio da je iz predostrožnosti uzeo sve prošlonedeljne snimke sigurnosnih kamera s heliodroma u Portlandu kao i oko privatnog hangara na *Boing fildu*. Drhtaj mi prolazi kičmom. Velč podozreva da je možda reč o sabotazi, a moram priznati da mi se ta mogućnost vrzma po glavi otkako su se *oba* motora zapalila.

Sabotaža.

Ali zašto?

Zamolio sam ga da prečešlja sve snimke sa svojom ekipom ne bi li pronašli nešto sumnjivo.

Pošto me je Sem iz službe za odnose s javnošću silno ugnjavio, pristao sam da posle podne održim kratku konferenciju za

štampu. Semovo zvocanje još mi odjekuje u glavi. „*Morate da kažete nešto, Kristijane. Vest o vašem čudesnom izbavljenju i dalje je aktuelna. Imaju snimak operacije uklanjanja helikoptera.*“

Iskreno govoreći, mislim da Sem naprosto voli dramu. Nadam se da će konferencija sprečiti novinare da njuškaju oko Ane i mene.

Andrea zove na kancelarijski telefon.

„Molim?“

„Doktorica Grej vas ponovo zove.“

„Jebiga“, mrmljam sebi u bradu. Izgleda da ne mogu doveka da je izbegavam. „U redu, prebaci mi vezu.“ Naslanjam se na radni sto i čekam njen prijatni glas.

„Kristijane, znam da si zauzet, ali samo dve stvari.“

„Da, majko.“

„Pronašla sam organizatorku venčanja koju želim da unajmim. Zove se Alondra Gutijerez. Ona je organizovala ovogodišnji prijem za pomoć društvu *Izborimo se zajedno*. Mislim da bi trebalo da se ti i Ana nađete s njom.“

Kolutam očima. „Naravno.“

„Dobro. Ugovoriću sastanak kasnije ove nedelje. Drugo, tvoj otac zaista želi da razgovara s tobom.“

„Nadugačko sam razgovarao s njim one noći kad sam objavio veridbu. A tad smo slavili moju dvadeset osmu godinu na ovom svetu iako nikad nisam voleo da obeležavam takve prekretnice, kao što znaš.“ Sad me je teško zaustaviti. „I upravo sam preživeo zastrašujuće prinudno sletanje.“ Podižem glas. „Tata mi je stvarno pokvario raspoloženje. Mislim da je tad rekao dovoljno. Ne želim da sad razgovaram s njim.“

On je nadmeni drkadžija.

„Kristijane, prestani da se duriš. Razgovaraj s tatom.“

Da se durim! Jebeno sam ljut, Grejs.

Mamina ćutnja odiše neodobravanjem.

Uzdišem. „Dobro, razmisliću o tome.“ Na telefonu zasvetli lampica za drugu vezu. „Moram da prekinem.“

„U redu, mili. Javiću ti za sastanak s Alondrom.“

„Zdravo, mama.“

Telefon mi ponovo zvoni. „Gospodine Greje, zove vas Anastazija Stil.“

Ogorčenost se povlači. „Odlično. Hvala, Andrea.“

„Kristijane?“ Glas joj je tih i isprekidan. Zvuči uplašeno.

Zastaje mi dah. „Ana, je li sve u redu?“

„Ovaaaj... malo sam izašla na vazduh. Mislila sam da su otišli. I, pa...“

„Reporter i fotografi?“

„Da.“

Drkadžije.

„Nisam ništa rekla. Samo sam se okrenula i utrčala nazad u zgradu.“

Dodavola. Trebalo je da pošaljem Sojera da pazi na nju. Drago mi je što me je Tejlor nagovorio da ga zadržim u službi posle nezgode s Lejlom Vilijams. „Ana, sve će biti u redu. Baš sam hteo da te pozovem. Pristao sam da posle podne održim konferenciju za štampu u vezi s Čarlijem Tangom. Pitaće za našu veridbu i daću im što je manje podataka moguće. Nadam se da će ih to zadovoljiti.“

„Dobro.“

Odlučujem da isprobam sreću. „Hoćeš li da pošaljem Sojera da ti se nađe?“

„Hoću“, odgovara kao iz topa.

Opa. To je bilo lako. Mora da se potresla više nego što sam mislio. „Jesi li sigurna da si dobro? Uglavnom nisi toliko predusretljiva.“

„Imam svoje trenutke, gospodine Greje, uglavnom nakon što me novinari jure ulicama Sijetla. Naporna gimnastika. Bila sam zadihana kad sam se vratila u kancelariju.“ Pokušava da predstavi situaciju s vedrije strane.

„Stvarno, gospođice Stil? Obično si veoma izdržljiva.“

„Jelte, gospodine Greje, na šta li to ciljaš?“ Po njenom glasu znam da se osmehuje.

„Mislim da znaš“, odgovaram šapatom.

Zastaje joj dah. Taj zvuk mi putuje pravo do međunožja.

„Je l' ti to očijukaš sa mnom?“, pita me.

„Nadam se.“

„Hoćeš li kasnije da ispitaš moju izdržljivost?“ Glas joj je tih i promukao.

O, *Ana*. Želja mi poput munje sevine telom.

„Vrlo rado.“

„Mnogo mi je drago što to čujem, Kristijane Greje.“

Ova igra joj odlično polazi za rukom. „Mnogo si me usrećila ovim pozivom. Ulepšala si mi dan.“

„Cilj nam je da zadovoljimo.“ Zakikoće se. „Moram da pozovem tvog ličnog trenera kako bih mogla da te pratim!“

Prasnem u smeh. „Bastil će se oduševiti.“

Ana načas ćuti. „Hvala što si mi popravio raspoloženje.“

„Zar ne bi trebalo to da radim?“

„Trebalo bi. I dobro to radiš.“

Rastem od njenih reči punih ljubavi. *Ana, zbog tebe se osećam celovito.*

Neko kuca na vrata. Verovatno je Andrea ili Sara s mojim ručkom.

„Moram da prekinem.“

„Hvala, Kristijane“, kaže.

„Na čemu?“

„Što si takav kakav si. O, još nešto. Vest da si kupio SIP i dalje je poverljiva, jelda?“

„Da, još tri nedelje.“

„Dobro. Trudiću se da to zapamtim.“

„Uradi tako. Ćaos, mala.“

„Dobro. Ćaos, Kristijane.“

ANDREA I SARA su se stvarno potrudile. Donele su mi moj omiljeni sendvič – s ćuretinom i kiselim krastavčićima, uz salatu i krompiriće – na poslužavniku sa salvetom na kojoj je izvezeno GEH, visokom čašom od brušenog kristala s kiselom vodom i odgovarajućom vazicom s veselom ružičastom ružom.

„Hvala“, mrmljam zbunjeno dok gledam kako teatralno postavljaju ručak na moj radni sto.

„Nema na čemu, gospodine Greje“, odgovara Andrea uz osmeh koji joj se sve češće javlja na licu. Danas obe izgledaju neobično rasejano i pomalo živčano. *Šta li smeraju?*

Dok ručam, čitam poruke. Elena je poslala još jednu.
Sranje.

ELENA

Zovi me. Molim te.

ELENA

Zovi me. Poludeću.

ELENA

Ne znam šta da kažem. Celog vikenda sam razmišljala o onome što se desilo. I ne znam kako je sve izmaklo kontroli. Izvini. Zovi me.

ELENA

Molim te, javi se kad te zovem.

Moraću da se suočim s njom. Moji roditelji žele da prekinem sve veze s gospođom Linkon. Iskreno govoreći, ne znam ni kako možemo da prevaziđemo sve ono što smo jedno drugom sasuli u lice u subotu uveče.

Počastio sam je s nekoliko prilično gadnih stvari.

Baš kao i ona mene.

Vreme je da stavim tačku na tu priču.

Rekao sam Ani da ću Eleni pokloniti firmu.

Listam kontakte da bih našao broj svoje lične advokaticice. Iro-nija je što nas je Elena upoznala. Debra Kingston je pravnica specijalizovana za privredno pravo, a igrom slučaja vodi isti način života kao ja. Ona je sastavila sve moje ugovore o poverljivosti po-dataka i vodila računa o zajedničkom poslu s gospođom Linkon.

Pritiskam taster da je pozovem.

„Kristijane, dobar dan. Dugo se nismo čuli. Čini mi se da bi trebalo da čestitam.“

„Hvala, Debra.“

Pobogu! I ona zna.

„Izvolite.“

„Želim da poklonim salone Eleni Linkon.“

„Molim?“ Neverica joj izbija iz glasa.

„Dobro ste me čuli. Želim da poklonim tu firmu Eleni. Voleo bih da sastavite ugovor. Sve. Kredite. Poslovne prostore. Sredstva. Sve. Sve je njeno.“

„Jeste li sigurni?“

„Jesam.“

„Prekidate sve veze?“

„Tako je. Ne želim da imam ništa s tim. Nikakve obaveze.“

„Kristijane, kao vaša advokatica, moram da pitam jeste li sigurni u to. To je veoma velikodušan poklon. Izgubićete stotine hiljada dolara.“

„Debra, svestan sam svega toga.“

Ona otpuhne u slušalicu. „U redu, ako tako želite. Poslaću vam nacrt ugovora u naredna dva dana.“

„Hvala. I voleo bih da sva prepiska s njom ide preko vas.“

„Vas dvoje ste se baš podžapali.“

Neću da razgovaram o svom privatnom životu s Debrom. Pa, ne o ovom delu svog privatnog života.

„Razumem“, dodaje. „Hoćete da smirite ženu koja će vam staviti lanac oko vrata?“

Šta, kog mog?

„Debra, samo sastavite jebeni ugovor.“

„U redu, Kristijane“, odgovara nabusito. „I obavestiću gospođu Linkon.“

„Dobro. Hvala vam.“

To bi trebalo da mi skine Elenu s vrata.

Prekidam vezu.

Opa. Uradio sam to.

I osećaj je dobar. Odahnuo sam. Upravo sam se pozdravio s malim bogatstvom po merilima *Grej enterprajzisa holdingsa*, ali dugujem joj to. Da nije bilo nje, ne bi bilo ni GEH-a.

„Razmišljala sam o našem nedavnom razgovoru, Kristijane.“

„O kom razgovoru, gospodarice?“

„O tome da hoćeš da se ispišeš s Harvarda. Pozajmiću ti sto hiljada dolara da pokreneš svoj posao.“

„Uradila bi to?“

„Kristijane, imam puno poverenje u tebe. Predodređen si da budeš gospodar univerzuma. To će biti pozajmica i vratićeš mi novac.“

„Elena... ja...“

„Možeš da mi zahvališ tako što ćeš mi pokazati šta si danas naučio. Ti ćeš gore, ja ću dole. Nemoj ostaviti tragove na meni.“

Odmahujem glavom; tako je počela moja obuka za dominatora. Moj poslovni uspeh vezan je za privatan život koji sam izabrao. Podrugljivo se osmehujem zbog toga pa se namrštim. Ne mogu da verujem da to nisam ranije povezao.

Sranje. Ne mogu da se krijem iza radnog stola. Dugujem joj poziv.

Vreme je za akciju, Greje.

Nerado je pozivam.

Javlja se posle prvog zvona. „Kristijane, zašto me nisi zvao?“

„Sad te zovem.“

„Šta je spopalo tvoju majku i tvoju... verenicu, dodavola?“ Maltene reži dok izgovara pretposlednju reč.

„Elena, zovem te samo iz učtivosti. Poklanjam ti firmu. Čuo sam se s Debrom Kingston i ona priprema papirologiju. Gotovo je. Ne možemo više to da radimo.“

„Šta? O čemu pričaš?“

„Ozbiljan sam. Nemam više snage za tvoja sranja. Zamolio sam te da ostaviš Anu na miru i oglušila si se o moju molbu. Žanjemo ono što posejemo, gospođo Linkon. Gotovo je. Nemoj me zvati.“

„Kris...“, čujem strah u njenom glasu dok prekidam vezu.

Telefon mi odmah zazvoni i njeno ime zasvetli na ekranu. Isključujem telefon i gledam spisak obaveza.

Imam oko sat vremena do konferencije za štampu. Da bih skrenuo misli s Elene, podižem slušalicu kancelarijskog telefona i zovem brata.

„Ćao, glavonjo. Je l' se premišljaš?“

„Odjebi, Eliote.“

„Ona se premišlja?“ , pita podrugljivo.

„Možeš li da se ne ponašaš kao seronja dva minuta?“

„Toliko dugo? Teško.“

„Kupujem kuću.“

„Opa. Za tebe i buduću gospođu Grej? To je baš brzo. Jesi li je napumpao?“

„Nisam!“ *Jebote.*

Eliot se cereka s druge strane. „Pusti me da pogađam. Kuća je u Deni Blejnu ili Lorelherstu?“

Ah, predgrađa po meri tehnoloških milionera.

„Nije.“

„U Medini?“

Prasnem u smeh. „To je preblizu mame i tate. Na vodi je, tik severno od Brodvjua.“

„Zezaš?“

„Ne. Hoću da gledam kako sunce tone u Saund, a ne kako se podiže nad jezerom.“

Eliot se nasmeje. „Čoveče, ko bi rekao da si toliko romantičan?“

Mrštim se. Ja svakako nisam imao pojma da sam takav. „Trebalo bi da se bezmalo sruši.“

„Stvarno?“ To ga je zainteresovalo. „Hoćeš li da ti preporučim nekoga?“

„Ne, batice. Želim da ti to radiš. Želim održivu ekološku kuću. Znaš, sva ona sranja za koja se zalažeš na porodičnim ručkovima.“

„O, opa!“ Zvuči iznenađeno. „Mogu li da vidim kuću?“

„Da, naravno. Nisam još potpisao ugovor, ali sledeće nedelje ćemo se pozabaviti svime.“

„Super, to je sjajno. Ali potreban ti je arhitekta. Ne mogu sve sam.“

„Kako se zove žena koja je radila renoviranje u Aspenu?“

„Ovaaaj... Džija Mateo. Dobra je. Sad radi u nekoj prestižnoj firmi u centru.“

„Napravila je odličan posao u Aspenu. A kao da se sećam da je imala zadivljujući i maštovit portfolio. Preporučuješ li nju?“

„Da. Ovaaaj... naravno.“

„Zvučiš kao da nisi siguran.“

„Pa, znaš. Ona je od onih žena koja ne prihvataju odbijanje.“

„Kako to misliš?“

„Ona je... ambiciozna. Gladna. Motivisana da dobije ono što hoće.“

„To mi ne smeta.“

„Ni meni“, kaže Eliot. „U stvari, više volim grabljivice.“

„Stvarno?“ *Pa, Kavana je takva.*

„Ona i ja...“ Eliot začuti.

Nehotice prevrćem očima. Moj brat ima seksualnu inkontinenciju. „Hoće li to da bude prepreka?“

„Ne, naravno da neće. Ona ume da se ponaša.“

„Pozvaću je. I pogledati ažuriran portfolio.“ Zapisujem njeno ime.

„Super. Javi mi kad možemo da pogledamo kuću.“

„Hoću. Čaos.“

„Čao, batice.“

Prekidam vezu pitajući se koliko li je žena tucao. Odmahujem glavom. Zna li da Ketrin Kavana ima planove s njim? Zar to nije video preko vikenda? Nadam se da neće završiti s njom. Ona je najiritantnija devojka koju sam upoznao.

Sem mi je poslao izjavu za konferenciju za štampu, koja će početi za pola sata. Čitam je i menjam nekoliko stvari. Kao i uvek, njegov tekst je previše zamršen i pretenciozan. Ponekad mi nije jasno zašto sam ga zaposlio.

Dvadeset minuta kasnije Sem pokuca na moja vrata.

„Kristijane, jeste li spremni?“

„**DAKLE, GOSPODINE GREJE**, jeste li to natuknuli da je možda reč o sabotazi?“, pita novinar iz *Sijetl tajmsa*.

„Uopšte to nisam rekao. Otvoreni smo za sve mogućnosti i čekamo izveštaj stručnjaka.“

„Čestitam na veridbi, gospodine Greje. Kako ste upoznali Anastaziju Stil?“ Mislim da je ta žena iz *Sijetl metropolitana*.

„Ne odgovaram na pitanja o svom ličnom životu. Samo ću potvrditi da sam presrećan što je pristala da se uda za mene.“